

In tegenstelling tot wat veel Egyptische en buitenlandse media beweren, is de Egyptische revolutie verre van voorbij. Op het moment van schrijven is het Tahrirplein voor de derde achtereenvolgende dag bezet door duizenden demonstranten onder het motto 'revolutie eerst'. De Militaire Raad, die zich sinds februari presenteert als de beschermheer van de revolutie, lijkt zijn krediet te hebben verspeeld. Wat tot voor kort nog als radicaal werd beschouwd, klinkt nu uit duizenden kelen: 'de Militaire Raad moet aftreden!'.

Door het hele land gingen mensen afgelopen vrijdag de straat op. Zelfs in het afgelegen Opper-Egypte werden grote demonstraties en sit-ins georganiseerd om te autoriteiten te herinneren aan de macht van het volk.

Deze nieuwe revolutionaire uitbarsting komt na weken van groeiende frustraties, kleine demonstraties en een hele hoop discussies over de details van het toekomstige electorale proces.

Op dinsdag 28 juni leidde een klein maar al maanden voortslepend protest van nabestaanden van 'martelaren van de revolutie' tot een gewelddadige reactie van de ordetroepen. Hierop trokken duizenden sympathisanten naar Tahrir. Wat volgde was een vijftien uur lang durend slagveld tussen demonstranten en de stoottroepen van de staat. Het was een teken van de woede onder een groot deel van de bevolking.

In de daarop volgende dagen volgden meer demonstraties. In ondermeer Alexandrië, Mahalla el-Kubra en Suez – waar activisten urenlang de snelweg bezetten die de havenstad met Caïro verbindt – leidden dit tot een gewelddadig treffen met de politie.

Politieke figuren, (de meeste) partijen en opiniemakers beschouwen de revolutie echter als voltooid verleden tijd. Voor hen zijn de verkiezingen in september het belangrijkste evenement van het jaar, en ze proberen dan ook zo hard mogelijk revolutionair te klinken. Maar velen bekennen kleur door mee te gaan in de propaganda van de staat. Deze is vooral bezig met 'stabiliteit' en 'economisch herstel', en probeert mensen te weerhouden van demonstraties door de angst voor onveiligheid aan te wakkeren.

Enkele maanden geleden nam de 'revolutionaire' regering een wet aan die demonstraties en stakingen verbiedt. Deze wet rust op een voortdurende mediacampagne om demonstranten weg te zetten als onruststokers en contrarevolutionairen met 'speciale eisen'. De tijd van protest is voorbij, zo zegt men.

Hoewel een deel van de Egyptenaren gevoelig is voor dit argument, zijn velen het eens met de demonstranten. De aanhoudende golf van demonstraties is dan ook de enige reden dat het verbod

op demonstraties nog niet ingevoerd is. De druk van onderaf vormt bovendien een rechtstreekse aanval op het idee dat de interim-regering een revolutionaire regering is. Daarmee zijn de demonstraties van de afgelopen weken meer dan losse acties omwille van een aantal eisen, het is een strijd om de aard van de revolutie. Wat wil zij? Van wie is zij?

Interim-premier Essam Sharaf reageerde afgelopen zaterdagavond met een aantal vage en beperkte concessies. De agenten die verdacht worden van het vermoorden van demonstranten worden ontslagen en rechtszaken tegen kopstukken van het oude regime zullen prioriteit krijgen.

Het liet de demonstranten op Tahrir echter koud. Het vertrouwen in de Militaire Raad lijkt verdwenen en demonstranten zijn vastberaden te blijven totdat het regime 'gezuiverd' is van elementen van het oude regime.

Maar de macht van de demonstranten blijft beperkt. Als deze situatie doorgaat, zonder dat er wezenlijke overwinningen worden geboekt zullen meer en meer Egyptenaren zich tegen de situatie keren. Het bewijst dan ook maar weer de noodzaak van een economisch basis van het verzet. Toen de arbeiders zich op 9 februari zich achter de revolutie tegen Mubarak schaarde, was het snel gedaan met de oude dictator.

Hoewel er sinds het aftreden van Mubarak op verschillende plaatsen gestaakt wordt, onder andere in Suez waar arbeiders serieus hebben gedreigd het Suezkanaal te blokkeren als de regering haar revolutionaire beweringen niet nakomt, blijkt het moeilijk om deze haarden van strijd te verbinden.

De aanzetten zijn echter aanwezig. Afgevaardigden van fabrieken en nieuw opgerichte onafhankelijke vakbonden lieten zich zien op Tahrir, en een aantal stakende fabrieken verklaarden zich solidair. Het is nu hopen dat deze sfeer van verzet zich verder verspreid naar meer werkplaatsen, want daarin ligt de sociale kracht om de Egyptische revolutie te verdiepen.

Zie [Blog vanuit Caïro](#) voor meer foto's en verslagen van Dirk Wanrooij.

Dit artikel verscheen eerder op [socialisme.nu](#)